

1

Mei 1880

Wat anderen er ook van mochten zeggen, ze geloofde niet dat het een vergissing was. Lydia Crawford keek naar de andere passagiers en vroeg zich af of hun vijandigheid tegenover haar misschien al iets was getemperd door de uren die ze zwijgend, maar met een glimlach op haar gezicht, was blijven zitten. Ze had overwogen een boek uit haar tas te halen en de rest van de dag op te gaan in de verhalen van Jane Austen, maar ze vreesde dat ze haar medereizigers daarmee alleen nog maar meer tegen de haren in zou strijken.

Hoewel Lydia niets liever wilde dan een vredige reis en een aangenaam gesprek, vermoedde ze dat het onmogelijk was. De twee zussen die samen reisden en de moeder en zoon hadden vriendelijk naar haar geglimlacht toen ze in Dallas in de postkoets was gestapt, maar zodra ze haar mond had opengedaan, waren de glimlachjes veranderd in een frons, en de vriendelijkheid in vijandigheid.

‘Ze is een yankee’, had een van de zussen verklaard. ‘Misschien is ze wel een handlanger van die *carpetbaggers*, de opportunisten die vanuit het noorden naar het zuiden komen om hier een hoop geld te verdienen. Het is een grote vergissing van haar

dat ze naar Texas is gekomen.' Ze hadden Lydia even dreigend aangekeken, en daarna hadden ze hun blik afgewend. De rest van de tocht gunden ze haar geen blik waardig.

De moeder had nog drastischere maatregelen genomen. Aanvankelijk waren zij en haar zoontje naast Lydia gaan zitten toen ze in de postkoets stapten. Maar toen Lydia iets had gezegd en ze beseften dat ze uit het noorden kwam, verhuisden ze naar de minder comfortabele banken zonder rugleuning midden in de koets om maar te voorkomen dat ze zouden worden besmet door haar aanwezigheid.

Lydia was wel eerder afgewezen, maar nog nooit zo grof. Hoe hard ze ook haar best deed om zich er niets van aan te trekken, het lukte haar niet. Dat de vrouw zo ver mogelijk bij haar uit de buurt wilde blijven was al pijnlijk genoeg, maar het maakte Lydia ook bang dat haar in Cimarron Creek dezelfde behandeling wachtte. *Onzin*, zei ze tegen zichzelf. *Als dat zo was, had Edgar me wel gewaarschuwd.* Maar ze had helemaal niets van Edgar gehoord. De nacht dat hij vertrok, hadden ze allebei beseft dat het te gevaarlijk was als hij een brief of telegram zou sturen. Hij moest naar Texas gaan om een huis voor hen samen te regelen, en Lydia zou hem achterna komen zodra de school een vervanger voor haar had geregeld. Hoewel dit niet hun oorspronkelijke plan was, hadden ze geen verstandiger plan kunnen bedenken na wat er buiten de taveerne was gebeurd. Nee, het was zeker geen vergissing.

Lydia's blik viel langs de afwijzende zussen naar de jongen met het donkere haar midden in de koets. Omdat er weinig anders te doen was, zat hij naar haar te kijken. Nu leunde hij voorover, met zijn hand uitgestrekt alsof hij haar wilde aantikken. Lydia schudde haar hoofd omdat ze wist dat er weinig goeds van zou komen als ze de jongen aanmoedigde. Bijna meteen draaide zijn moeder, die uit het raam had zitten kijken en de blikken van

haar zoon richting Lydia blijkbaar niet had opgemerkt, zich om en trok ze hem met een ferme ruk terug op de bank.

‘Silas, blijf hier. Ik wil niet dat je met die ... persoon praat.’ Ze spuugde het woord ‘persoon’ uit alsof het giftig was. Lydia vertrok geen spier. Ze had wel ergere dingen gehoord, zeker vanaf het moment dat ze de Mason-Dixonlijn, de grens tussen de noordelijke en zuidelijke staten, was overgestoken. De oorlog was nu al meer dan vijftien jaar geleden afgelopen, maar de vijandigheid was, in elk geval in het hart van veel mensen, nog lang niet verdwenen. Dat was het gevolg van vier jaar bloedvergieten, gevolgd door de zware periode vol politieke onrust, die de Reconstructie werd genoemd.

‘Maar mama’, protesteerde de jongen, ‘ze is zo knap. Ik heb nog nooit geen vrouw gezien met zulk mooi haar.’

Nu trok Lydia wel een grimas, en ze wenste dat de jongen een van haar leerlingen was. Hij was duidelijk oud genoeg om naar school te gaan, maar zijn slechte grammatica maakte wel duidelijk dat hij ondermaats of misschien helemaal geen onderwijs kreeg.

De moeder keek nog steeds boos. ‘Doe wat ik zeg, jongeman, anders krijg je een pak voor je broek.’

‘Ja mama.’ Ondanks de berisping van zijn moeder glimlachte Silas naar Lydia.

‘Silas!’

Hij keek met geveinsde onschuld op naar zijn moeder. ‘Ik praatte niet.’

Hoewel Lydia stiekem moest lachen om de ondeugende reactie van de jongen, wilde ze hem niet nog meer problemen bezorgen en keek ze uit het raam. Het landschap zou in elk geval niet protesteren tegen de blik van een noorderling.

Texas leek in de verste verte niet op centraal New York. Het was niet alleen de hitte, hoewel die veel intenser was dan ze had ver-

wacht, zeker omdat de zomer officieel nog niet eens was begonnen. De steden waar ze langs hadden gereden waren veel kleiner dan die in de buurt van Syracuse, en er stonden maar weinig huizen van twee verdiepingen, zoals die thuis zo veel voorkwamen. Lydia had een groot deel van de gewassen niet kunnen herkennen, en de bomen – ze had iemand ze pecanbomen en altijd-groene eiken horen noemen – zagen er heel anders uit dan de iepen, esdoorns en platanen die in Syracuse langs de straten stonden. Het gras was ook anders en hoewel ze het niet voor mogelijk had gehouden, leek de Texaanse lucht zelfs intenser blauw dan de zomerhemel thuis.

Lydia schudde haar hoofd. Syracuse was haar thuis niet meer. Haar familie was vertrokken en ze had ontslag genomen van haar werk op de school waar ze het grootste deel van haar leven had doorgebracht, eerst als leerling en later als lerares. Nu haar banden met New York waren verbroken, had ze niets meer om naar terug te gaan. Haar toekomst lag bij Edgar in Cimarron Creek, in Texas. Gelukkig hoefde ze nog maar een paar uur te reizen. Ze was ook dankbaar dat geen van de andere passagiers daar zou uitstappen. De bewoners van Cimarron Creek zouden vast gastvrijer zijn.

Ze leunde achterover en sloot haar ogen om de vijandige gezichten tegenover zich niet meer te hoeven zien. De lange en soms verschrikkelijke reis was bijna voorbij. Voor het einde van de dag zou ze herenigd worden met Edgar. Tegen het eind van de week zou ze mevrouw Edgar Ellis zijn. Het was dan wel vier maanden later dan ze gepland hadden, maar heel binnenkort zou ze dan eindelijk die prachtige ring die hij haar op hun laatste avond samen had laten zien, aan haar vinger kunnen dragen. Lydia beet op de binnenkant van haar wang toen ze zich herinnerde hoe mooi die ring in het maanlicht had geschitterd toen hij hem in zijn bebloede handen had gehouden.

Stop! zei ze streng tegen zichzelf. Ze had besloten niet meer te denken aan die nacht en de reden waarom Edgar was gevlucht. Toen de politie haar had ondervraagd, had ze eerlijk gezegd dat hij haar niet had verteld waar hij naartoe ging. Hoewel er die nacht geen plaatsnaam was gevallen, wist ze echter heel goed wat zijn bestemming was. Maanden daarvoor had Edgar haar namelijk een kaart van Texas laten zien en de stad aangewezen waar hij met haar een gezinnetje wilde stichten.

‘Het ligt in het hart van wat ze Hill Country noemen’, had hij verteld. ‘De Duitsers hebben daar veel steden gesticht, maar dit is door drie mannen uit het noorden van Amerika opgericht.’ Edgars enthousiasme was aanstekelijk geweest, en al snel had Lydia gedroomd over haar leven in een andere staat.

‘Het is daar warm en prachtig’, had hij verteld. ‘En weet je wat het beste is? We zullen er een eigen bedrijf kunnen oprichten. Dan hoeven we nooit meer voor anderen te werken.’

Onafhankelijkheid was altijd een grote droom geweest voor Edgar, hoewel de manier waarop hij die wilde bereiken met de dag veranderde. De ene dag wilde hij een kruidenierswinkel runnen. Een week later zei hij dat hij een hotel met restaurant wilde kopen. Het enige waar ze het over eens waren, was dat er in hun toekomst geen plek was voor een saloon.

Lydia had al snel beseft dat eigen baas zijn het enige was wat Edgar belangrijk vond, en ze had de vage plannen altijd geaccepteerd. Het maakte niet uit of ze een kruidenierswinkel, een hotel of nog iets anders zouden runnen. Het ging erom dat ze bij Edgar zou zijn.

Dat zou niet lang meer duren. Ze opende haar ogen en staarde naar het landschap.

De Texaanse lupines waarover ze zo veel had gehoord, waren uitgebloeid, maar de velden waren bezaaid met andere wilde bloemen, en het vlakke landschap was veranderd in glooiende

heuvels. Lydia slaakte een zucht van geluk. Texas was prachtig, een plek waar dromen uitkwamen en beloftes werden vervuld. Ze had gelijk gehad toen ze de goedbedoelde adviezen van de andere vrouwen in de wind had geslagen. Ze had geen reden om terug te gaan. Nog een paar uur en dan zou ze bij Edgar zijn en zouden al haar vragen beantwoord worden.

Nee, dit was geen vergissing.

Er hingen problemen in de lucht. Travis Whitfield voelde het terwijl hij naar de kruidenier liep. De postkoets zou over tien minuten aankomen. Zoals elke werkdag zou de koets de post meebrengen, maar vandaag ook de vader van Travis, en dat was de oorzaak van de komende problemen.

Travis probeerde niet te fronsen, maar het gebeurde toch toen hij bedacht dat het de afgelopen maand, toen zijn vader in Austin was, een stuk vrediger was geweest. Voor zover hij het zich kon herinneren was het vrediger dan dat het was geweest, nadat de stadsbewoners hem hadden gevraagd sheriff te worden. Het was een wat merkwaardige constatering. Hoewel Travis het niet eens was met de conclusie van de arts dat sheriff Allen door een ongeluk om het leven was gekomen, en hoewel er een man vermist was, noemde Travis het toch een vredige maand.

Maar die vrede zou niet lang meer duren. Zijn zus Dorcas had hem in haar laatste brief gewaarschuwd dat zelfs het zien van zijn eerste kleinkind niets had veranderd aan het opvliegende karakter van hun vader. Hij vertelde nog steeds iedereen die het horen wilde – en ook degenen die dat niet wilden – dat zijn zoon nooit als sheriff van Cimarron Creek aangesteld had mogen worden omdat hij de stad al diende als advocaat. Zodra pa uit de postkoets stapte, zou hij hem vast weer een preek geven.

Terwijl Travis zijn hoed aantikte om een vrouw te begroeten die met een overvolle tas uit de winkel van de kleermaker kwam, en daar blijkbaar verschillende kledingstukken naar haar gading had gevonden, moest hij toegeven dat hij het op sommige dagen eigenlijk wel met zijn vader eens was. Hij had wel verwacht dat het niet zou meevallen om sheriff te zijn, maar het was nog moeilijker gebleken dan hij had verwacht. Voor een stadje met nog geen tweehonderd inwoners had Cimarron Creek wel heel veel problemen.

Travis keek de straat door. Misschien was hij bevooroordeeld, maar hij was ervan overtuigd dat zijn grootvader en oudooms wijze beslissingen hadden genomen bij het ontwerp van deze stad. Ze hadden erop gestaan alleen bomen om te hakken als het echt niet anders kon, met als gevolg dat de winkels in de hoofdstraat in de schaduw van de altijdgroene eikenbomen lagen. In andere steden had hij gezien welk effect de brandende zon op mensen kon hebben, en de sheriffs daar hadden hem verteld dat de gemoederen vaak even hoog opliepen als de temperatuur.

Travis kon de hitte echter niet de schuld geven van zijn laatste probleem. Het was niet heet geweest in de nacht waarin de nieuwste inwoner van de stad was verdwenen. Het was niet eens volle maan geweest. Sommige mensen – onder wie zijn eigen vader – beweerden dat mensen zich vaker misdroegen als het volle maan was. Dat was vorige week echter niet het geval geweest. Geen hitte, geen volle maan, alleen een verdwijning. Opal Ellis zou er niet blij mee zijn dat Travis nog steeds niets nieuws te melden had, maar dat lag niet aan hem. Toen zijn eigen onderzoek geen aanwijzingen voor de verblijfplaats van Opals vermiste echtgenoot had opgeleverd, had Travis telegrammen gestuurd naar de sheriffs van alle omliggende steden. Zij konden hem echter ook niets vertellen.

'Howdy, sheriff.'

Travis knikte naar drie schooljongens die tegen het enige lege winkelpand van de hoofdstraat geleund stonden. Nu het zomervakantie was en de gewassen nog niet rijp genoeg waren om geoogst te worden, hadden ze niet veel om zich mee bezig te houden. Gelukkig hadden ze zich niet in de nesten gewerkt. Nog niet. Maar dat was een kwestie van tijd. Terugdenkend aan de streken die hij zelf in zijn jeugd had uitgehaald, wist Travis dat het onvermijdelijk was. Hij hoopte alleen dat ze geen al te rare capriolen zouden uithalen en dat niemand hem zou vragen in te grijpen. Hij had al genoeg te doen, en de zaak van de vermiste Edgar Ellis stond bovenaan zijn lijst.

Travis hield niet van onopgeloste mysteries. Dat was de reden waarom hij zijn neven om hun mening had gevraagd. Ze waren met zijn drieën in de tuin van Porter bezig geweest met een spelletje hoefijzerwerpen toen hij het onderwerp had aangesneden. Zoals hij al verwacht had, kostte het geen van beide mannen moeite zijn mening te uiten. Wat hij niet had verwacht, was dat de mannen die als broers voor hem waren, van mening verschilden.

Porter zei dat Edgar waarschijnlijk uit vrije wil de stad had verlaten toen hij had ontdekt dat hij vader zou worden.

‘Een baby hebben is hard werken’, verklaarde hij. ‘Ik weet er alles van.’ De jongste van het drietal dat door de inwoners van de stad de Drie Musketers werd genoemd, was de enige die getrouwd was en een kind had, en Porter schepte daar maar al te graag over op.

Warner trok zijn neus op, alsof hij het zat was om de verhalen van zijn broer over het vaderschap aan te horen, en zei dat hij het niet eens was met Porters theorie. Daarna zei hij dat Edgar waarschijnlijk de stad uit gejaagd was – of misschien nog iets ergers was aangedaan – door iemand die met zijn hoofd nog steeds bij de oorlog was. Als de vader van Travis op dat moment

in Cimarron Creek was geweest, zou hij Warners hoofdverdachte zijn geweest, maar meneer Whitfield zat toen in Austin en maakte Dorcas het leven zuur.

Hoewel hij er alles aan had gedaan, had Travis niet kunnen ontdekken waar Opals man was gebleven. Hoe graag hij ook wilde dat het anders was, dat ene mysterie zou hij waarschijnlijk niet op korte termijn oplossen.

Terwijl hij naar de apotheek liep, haalde Travis zijn horloge uit zijn zak en knikte. Hij was te vroeg vertrokken. Omdat het geen zin had om voor de kruidenier te blijven staan wachten tot de postkoets kwam, kon hij net zo goed eens gaan kijken waar Warner die middag mee bezig was. Travis opende de deur en snoof de indringende geuren van de enige apotheek van de provincie op.

Aan de andere kant van de winkel keek zijn neef op van wat hij in zijn vizel aan het fijnmaken was. De man was even lang als Travis en had dezelfde ferme kaaklijn die ze allebei van hun overgrootvader hadden, maar zijn haar was een lichtere tint bruin en zijn ogen waren meer blauw dan grijs.

‘Wat kijk je ongelukkig’, zei hij.

‘Pa komt vandaag met de postkoets. Zou jij gelukkig zijn als je in mijn schoenen stond?’

Warner schudde zijn hoofd. ‘Niet bepaald, maar mijn eigen schoenen voelen vandaag ook niet zo gemakkelijk aan.’

Hoewel Travis had gehoopt op wat medelijden, zou hij dat blijkbaar zelf moeten tonen. ‘Was er iemand niet blij met het drankje dat je voor hem had gebrouwen?’

Zoals Travis had gehoopt, hapte Warner. De eerste apotheker van de stad was trots op zijn opleiding en stond erop dat hij met passend respect behandeld werd. Hij was, zoals hij zijn broer en Travis had duidelijk gemaakt, geen kwakzalver.

‘Hoe vaak moet ik nou nog zeggen dat je het geen “drankjes”

moet noemen? Dat klinkt alsof het door een heks is gebrouwen. Ik bereid medicijnen.’

Travis keek rond in de duidelijk welvarende zaak van zijn neef. Achter de glazen deuren van de hoge kasten achter in de ruimte stonden talloze flessen in verschillende groottes, vormen en kleuren. Veel van de flessen bevatten geneesmiddelen die Warner kant-en-klaar kocht, maar in andere zaten medicijnen die hij hier zelf had gemaakt naar de formules die hij tijdens zijn jarenlange opleiding in Philadelphia had geleerd.

Met een opgeheven hand in gespeelde overgave knikte Travis. ‘Goed dan. Ik zal het anders formuleren: was iemand niet blij met het medicijn dat je voor hem had bereid?’

‘Was het maar waar. Daarmee kan ik nog wel omgaan.’ Warner bleef de substantie in de vijzel vermalen tot een wit poeder dat wel wat op bloem leek. ‘Jij bent niet de enige die problemen heeft met een ouder. Mijn vader is net langsgeslagen om me eraan te herinneren dat het tijd is dat ik mijn plicht doe. Men verwacht van me dat ik ga trouwen en kinderen krijg, het liefst jongens, aangezien Porter pa en ma al een kleindochter heeft bezorgd.’

Hoewel zijn eigen vader dezelfde ideeën had en er niet voor terugdeinsde om die te uiten, was dit de eerste keer dat Travis hoorde dat zijn oom Warner onder druk had gezet. ‘Wat verwacht hij dan van je? Dat je een bruid bestelt via zo’n postorderbedrijf?’

Warner haalde zijn schouders op. ‘Dat werd wel geopperd. Ik geloof dat het hem niets kan schelen hoe ik een vrouw vind, als het maar gebeurt. Zijn preek kwam erop neer dat het mijn verantwoordelijkheid is als eerstgeborene om ervoor te zorgen dat de naam Gray blijft bestaan.’ Warner goot het fijne poeder in een klein glazen flesje en deed er een kurk op. ‘Je weet wel hoe onaangenaam pa kan zijn als hij op dreef is, dus mocht je

toevallig een alleenstaande, knappe vrouw tegenkomen, stuur haar dan alsjeblieft naar mij toe. Ik zal haar een bod doen dat ze niet kan weerstaan.'

Warner klonk wel serieus, maar hij wiebelde met zijn wenkbrauwen en deed alsof hij de puntjes van een snor – die hij niet had – opdraaide. Travis begon te lachen. 'Dankjewel, neef. Ik was wel aan een grapje toe.'

Travis grinnikte nog steeds om Warners imitatie van een grote slechterik terwijl hij op de postkoets wachtte. De kans dat er een alleenstaande vrouw, zeker een knappe, zou aankomen, was ongeveer even groot als de kans dat het been dat meneer Whitfield in Gettysburg was kwijtgeraakt, weer zou aangroeien, en dat wist Warner heel goed. Toch maakte zijn neef liever een grapje dan te blijven klagen over de eisen van zijn vader.

Misschien moest Travis dat ook maar doen. Het probleem was dat hij niet zo goed was in grappen maken. Al voordat hij de sheriffsbadge had opgespeld, had tante Bertha hem verteld dat hij het leven te serieus nam. En daar had ze gelijk in. Het leven was ook serieus, zeker na de dood van zijn moeder, vijf jaar geleden. Sindsdien had tante Bertha gedaan wat ze kon om hem op te vrolijken. De afgelopen tijd was ze echter zo bezig geweest met iets wat haar dwarszat, wat dat dan ook mocht zijn, dat ze geen tijd had om Travis uitbranders te geven, en hij moest toegeven dat hij de vriendelijke maar ferme adviezen die ze gewoonlijk uitdeelde miste.

De glimlach verdween van zijn gezicht. Zijn tante had hem gesteund toen hij haar nodig had, en wat had hij voor haar gedaan? Hij had haar in de steek gelaten, hoewel hij heel goed wist dat ze eenzaam moest zijn na het overlijden van oom Jonas. Daar zou hij vandaag nog een einde aan maken. Hoewel zijn taken als sheriff van Cimarron Creek belangrijk waren, was Travis nog altijd Bertha Hendersons achterneef. Dat was ook

belangrijk. Hij besloot haar elke dag op te zoeken, al was het maar voor een paar minuten. Vanavond zou hij ...

Voordat Travis die gedachte kon afmaken, hoorde hij het kenmerkende geratel van de wielen van de postkoets en zag hij de stofwolk waarmee het voertuig in de zomer vergezeld ging. Travis zette zich schrap voor de confrontatie met zijn vader, wachtte tot de koets stopte en dwong zichzelf te glimlachen toen de chauffeur op de grond sprong en de deur opende.

Travis verwachtte een eenbenige man met een sarcastische blik. Het laatste wat hij had verwacht, was dat er een knappe jonge vrouw uitstapte. Met haar goudkleurige haren en een elegantere jurk dan de dames in Cimarron Creek droegen, was ze het toonbeeld van schoonheid. Travis probeerde te voorkomen dat zijn mond openviel van verbazing toen hij naar haar keek. Had God Warners gebed verhoord? Het was dan geen officieel gebed geweest, maar zijn neef had wel duidelijk gemaakt dat hij een knappe jonge vrouw nodig had, en daar was ze dan. Zo'n mooie vrouw had Travis al zeker ... Om eerlijk te zijn kon hij zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst een vrouw had gezien die aan haar kon tippen. Catherine was niet bepaald lelijk, maar zij was zijn nicht. Deze vrouw niet.

De vrouw keek onderzoekend om zich heen terwijl de koetsier haar bagage uitlaadde. Zou ze de hoofdstraat net zo prachtig vinden als Travis, met de goed onderhouden winkels en het dak van boomtakken, of had ze iets indrukwekkenders verwacht? Hoewel ze nog geen woord had gezegd, zag Travis aan haar kleding en kapsel dat ze uit een grote stad kwam, waarschijnlijk ergens in het oosten. Dat riep de vraag op waarom ze hier was. Het zag er niet naar uit dat iemand haar opwachtte, en dat maakte haar komst alleen nog maar vreemder. Er kwamen nooit vrouwen onverwacht en zonder gezelschap naar Cimarron Creek.

Wie was deze vrouw? En, net zo belangrijk, waar was meneer Whitfield? De vader van Travis liep niet snel en natuurlijk zou hij een dame voor laten gaan bij het uitstappen, maar hij moest inmiddels toch ook wel zijn verschenen?

Travis liep wat dichter naar de postkoets toe, maar op dat moment sloot de koetsier de deur en sleepte hij twee koffers de stoep op.

‘Zijn er verder geen reizigers die in Cimarron Creek uitstappen?’ vroeg Travis. Hoewel hij de meeste koetsiers die hier kwamen wel kende, had hij deze man nooit eerder gezien.

De koetsier schudde zijn hoofd. ‘Nee meneer. Dat was het.’ Hij tikte zijn hoed aan terwijl hij naar de knappe vrouw voor de deur van de kruidenier keek. ‘Volgens mij zijn de andere passagiers blij om van haar af te zijn. Bijna elke keer dat we stopten, kreeg ik allerlei opmerkingen over haar.’

Omdat Travis geen zin had om naar geroddel te luisteren, vroeg hij de koetsier niet wat de rest tegen die prachtige dame had, maar de koetsier vatte het zwijgen blijkbaar op als aanmoediging om door te gaan. ‘Ze is een yankee, weet u wel’, zei de man terwijl hij weer op de bok klom. ‘Net als die verdraaide carpetbaggers.’

Dat was nou precies wat Cimarron Creek niet kon gebruiken. De komst van Edgar Ellis had genoeg stof doen opwaaien, en hoewel hij langzaam maar zeker steeds meer geaccepteerd werd, vermoedde Travis dat zijn vrouw de enige was die het echt erg vond dat hij was verdwenen.

Toen de postkoets in een grote stofwolk was weggereden, zag Travis dat de vrouw nog steeds op dezelfde plek stond. Misschien wachtte ze dan toch op iemand. ‘Kan ik u ergens mee helpen, mevrouw?’

De vrouw draaide zich om, blijkbaar verrast door de vriendelijkheid in zijn stem. Als de koetsier gelijk had, was ze niet bepaald

met open armen verwelkomd in de koets. Vreemdelingen verwelkomen in de stad was geen officiële taak van Travis, maar hij was een Whitfield, en van de Whitfields werd verwacht dat ze de reputatie van Cimarron Creek als een gastvrije stad hooghielden. De vrouw knikte en liet een klein, moeizaam glimlachje zien. Travis haalde diep adem. Van dichtbij was ze nog knapper dan ze vanuit de verte had geleken. Haar gezicht was perfect, net als dat van de vrouwen op de foto's in de damesbladen die tante Bertha altijd las, en haar ogen waren zo blauw als de zomerhemel. En als ze glimlachte ... Je moest wel stekeblind zijn om niet overweldigd te worden door haar schoonheid.

'Ik zoek iemand', zei ze langzaam. 'Mijn ...' Blijkbaar besloot ze haar zin niet af te maken en ze schudde haar hoofd. 'Ik zoek meneer Ellis. Edgar Ellis. Kunt u me vertellen waar ik hem zou kunnen vinden?'

Die vraag voelde alsof Travis door een ezel in zijn maag werd getrapt. 'Was het maar waar.' Hij zag de verwarring in de ogen van de vrouw. Hijzelf was ook verward. Toen Edgar in Cimarron Creek was aangekomen, had Travis het idee gehad dat de man een eenling was. Hij had het nooit gehad over familie of vrienden, en net als veel mannen die naar het westen kwamen, had hij ervoor gekozen niets te onthullen over zijn verleden.

Travis kneep zijn ogen halfdicht en keek naar de vrouw die op zoek was naar Edgar. Hoewel ze niet op hem leek, had de vrouw dezelfde huidskleur als de vermiste man. Misschien was ze zijn zus. Travis vroeg het echter niet. Dat zou onbeleefd zijn, en als zijn moeder hem iets had geleerd, was het wel dat hij beleefd moest zijn tegen dames. Hoewel zijn positie als sheriff af en toe ferme ondervragingen vereiste, waren er andere manieren om informatie los te krijgen van deze vrouw.

'Het spijt me, mevrouw. Ik vergeet mijn goede manieren. Ik ben Travis Whitfield, en ik ben de sheriff. Ik zal doen wat ik

kan om u te helpen, mevrouw ...' Hij was even stil in de hoop dat ze haar naam zou vertellen.

'Juffrouw. Juffrouw Lydia Crawford.'

Ze heette geen Ellis. Dat betekende dat juffrouw Crawford niet Edgars zus was, tenzij ze verschillende vaders hadden. Misschien was ze zijn nicht. Of misschien waren ze helemaal geen familie, maar Travis vroeg zich af waarom ze dan hiernaartoe gekomen was.

'Ik zou het fijn vinden als u me zou kunnen vertellen waar Edgar is.' Ze had een heldere stem en ze sprak elk woord zorgvuldig uit. Haar stem klonk aangenaam, maar haar accent verraadde dat ze uit het noorden kwam, en dat zou haar niet populair maken in Cimarron Creek. De stadsbewoners waren dan misschien niet zo direct als de andere passagiers in de postkoets, maar yankees waren hier niet welkom.

Travis wenste dat het anders was. Hij wenste ook dat hij deze vrouw, die duidelijk iemand nodig had die aan haar kant stond, niet teleur hoefde te stellen, maar het kon niet anders. Hij moest haar het slechte nieuws brengen. 'Dat is juist het probleem, juffrouw Crawford. Ik kan u niet naar hem toe brengen. Edgar is vorige week verdwenen. Niemand weet waar hij is.'

Juffrouw Crawford deed een stap achteruit alsof hij haar had geslagen, en even vreesde Travis dat ze daar op de stoep in elkaar zou zakken. 'Is Edgar verdwenen?' vroeg ze met ongeloof in haar stem.

'Inderdaad juffrouw. Ik wou dat ik u kon helpen, maar ik heb hem ook niet kunnen vinden.' Hij moest toch iets voor haar kunnen doen? Travis dacht goed na. 'Wilt u zijn vrouw misschien spreken?'

Nu was er geen twijfel meer over mogelijk; juffrouw Crawford ging flauwvallen. Ze werd lijkbleek, dus Travis deed een stap

vooruit en sloeg een arm om haar heen. Ze keek naar hem op, met pijn in die prachtige ogen, en de woorden klonken niet luider dan een zachte fluistering.

‘Zijn vrouw?’

